

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΟΝ, ΗΘΕΠΛΑΣΤΙΚΟΝ, ΑΘΛΗΤΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΛΟΓΩΝ & ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ Συνδρομή ἑτησία . Δραχ. 25 ἡ ἑξάμηνος » 15 ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ » 1	Διευθυντής : Γ. Α. ΒΑΒΑΡΕΤΟΣ Τῆς Συντάξεως ΣΩΤΗΡ. ΖΟΥΜΠΟΣ Τῆς Διαχειρίσεως Γ. Κ. ΓΚΑΙΝΑΒΟΣ	ΙΩΑΝΝΙΝΑ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1924 Ἔτος 1 — Τεύχος 6
---	---	--

Η ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

ΤΗΣ 23 ΜΑΡΤΙΟΥ 1924

Μία ώραία καὶ μεγάλη παράστασις δόθηκε στὲς 23 Μαρτίου στὸ Θέατρο Στρατιώτου ἀπὸ τοὺς Προσκόπους τοῦ Συστήματος Ἰωαννίνων μὲ θαυμάσιο πρόγραμμα τὸ ὁποῖον κράτησε τρεῖς ὁλόκληρες ὥρες.

Ἡ παράστασις ἄρχισε μὲ τὸ τραγοῦδι «ἡ Πατρίδα» ἀπὸ χορὸ Προσκόπων, καὶ ἀμέσως μετὰ αὐτὸ παίχθηκε μὲ πολλὴ ἐπιτυχία ὁ Οἰδίπους Τύρρανος τοῦ Σοφοκλέα μεταφρασμένος ἀπὸ τὸν Ἀρ. Καμπάνη.

Τὸ ρόλο τοῦ Οἰδίουδου εἶχε ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Συστήματος κ. Γ. Βαβαρέτος τοῦ Τειρεσία ὁ Ἀρχηγὸς κ. Σωτ. Ζούμπος, τοῦ Κορυφαίου τοῦ χοροῦ ὁ Ὑπὺγος Σ. Χρησιτίδης, τῆς Ἰοκάστης ὁ Ὑπὺγος Γ. Παπαῖς, τοῦ Κρέοντος ὁ Ἐνὺχης Εὐάγ. Παπανικολάου, τοῦ Θεράποντος ὁ Χρ. Μαρέτας, τοῦ Ἐξαγγέλου ὁ Ἐνὺχης Ν. Πανταζῆς καὶ τοῦ Ἀγγέλου ὁ Ἐνὺχης Π. Μαργιόλης.

Ὑστερὰ ὁ Ἐνὺχης Πανταζῆς ἀπήγγειτό «Λιπαράχη» τοῦ Πολέμη.

Μετὰ ὁ Ἀρχηγὸς κ. Γ. Βαβαρέτος ἀνέπτυξε τὴν Ἑτησία δρᾶσι τοῦ Προσκοπισμοῦ.

Καὶ ἐπικολούθησε μία ώραία μονόπρακτὴ κωμωδία μὲ τοὺς Ὑπὺγους Σ. Χρησιτίδην, Γ. Παπαῖν, Ἐνὺχην Εὐάγ. Παπανικολάου καὶ Χρ. Μαρέταν.

Ἀκολουθοῦν οἱ Ψαράδες τοῦ Θεοκρίτου καὶ ἄλλη μονόπρακτὴ κωμωδία καὶ

ὡς ἐπισφράγισμα μιὰ θαυμάσια ζωντανὴ εἰκόνα (tableau vivant) μὲ τοὺς Θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου ποὺ παρίστανον οἱ Ἐνὺχοι Ζιάβιακας (Ἀπόλλων) Κοντοκάλης (Ἑρμῆς) Μουδόπουλος (Ἀθηνᾶ) Νιάρος (Αἰὼλος) Ὑπὺχα Πελένης (Ἀτλας) Χαρίτων (Ἥφαιστος) Καφετζῆς (Διόνυσος) Φίλης (Ἀρτεμις) Ὑπὺγος Γιαννακὸς (Ζεὺς) κ.λ.π.

Ἡ εἰκόνα φωτίζετο ἀπὸ πολὺχρωμο ἡλεκτρικὸ προβολέα ποὺ ἔκανε ἐξωτικὸ τὸ θέαμα. Ἡ παράστασις εἶχε τεθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Γεν. Διοικητοῦ κ. Μ. Πειτυχάκη, τοῦ Στρατηγοῦ κ. Α. Μάρκου καὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἰωαννίνων κ. Γερμανοῦ.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ

ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Προσθὲς 30 Μαρτίου στὴ Ζωσιμαία κατόπιν προσκλήσεως τὸν κ. Σωτῆρα Ἐπιθεωρητοῦ Δημ. Ἐκπαιδεύσεως Μιχ. Ἀλεξανδροπούλου Καθηγητοῦ καὶ Γεωρ. Χατζῆ δημοσιογράφου ὁ ὅτι ἡ ἀλλ. ἐκπαιδευτικὴ κοινωνία τῆς πόλεως μᾶς προσέβη στὴν ἴδρυσιν Ὀμίλου μὲ σκοπὸ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς Δημοτικῆς γλώσσας καὶ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς παιδείας.

Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιον ἐξέστη ἀπὸ τοὺς κ. Μ. Ἀλεξανδροπούλου, Γ. Χατζῆ, Χ. Σαββῆ, Σ. Χρηστοβασίλη καὶ Κ. Σφαγγο.

Ἐδόξετο καλὴ πρόδοσι καὶ γρήγορη ἐπίτευξις τοῦ σκοποῦ τῆς.

“Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ,”

Διηγηματική

Αφιερώνεται στον Αγαπημένο μου
Αλκιβιάδη Μανθό

Ρομάντζι

Σιγοβραδιάζει... το άσφατο δυνατό χέρι τινάζει τα σύννεφα και σκορπίζει μύρια πά-
λευκα νήματα και υφαίνει το νεκρικό σά-
βανο μέσα στο όποιο θα κλείσει μια γλυκιά
παρθένα! την καυμένη φύσι!

Έξω ο βορριάς αφίνει να φεύγει μια
φωνή τρομακτική, σαν κλάμμα... σαν τραγού-
δι, ενώ ο Δεκέμβριος άγριος και απειλητι-
κός σείει με θυμό τα άσπρα του γένεια.

Σε δυο ώρες οι δρόμοι του χωριού είχαν
γίνεικατάλευκοι και διά μιας το κρύο άρχισε
να γίνεται δριμύτερο και διαπεραστικό. Σε
πολλά σπίτια είχαν τα τζάκια για να ζεσταί-
νονται καλλίτερα τα δωμάτια.

“Η ώρα διαβαίνει και οι κάτοικοι του χω-
ριού άρχίζουν να κλείνονται στα σπίτια
τους. Πέρα και στην άκρη μανού σοκακιού
στο στενό δρομάκι το παράθυρο μανού μι-
κρού φτωχικού σπιτιού φαίνεται φωτισμέ-
νο. Ναί! μια γυναίκα άγρυπνώνει, ή γρηά
μάννα του Γιώργη και κάθεται κοντά στη
φωτιά και περιμένει το παιδί της.

“Απ’ ώρα άκόμα τα έχει βτοιμάσει όλα
για (για) να μην τραβήξει βάσανα απ’ το
νυδ της! Τι κρίμα! μαζεμένη και κουκου-
λουμένη παρατηράει στα εικονίσματα στην
άγια εικόνα της Παναγίας που κοντά σ’ αυ-
τή καίει ένα μικρό καντήλι που χειάζονται
και για φως. Αλλά έβλεπε ή δόλια μάννα
του Γιώργη που δεν ήθελε να δουλέψει...
και περίμενε... άχ! κακό καρτέρημα! Πε-
ρασμένα μεσάνυχτα! ο θυμικός κρότος
μμανού παλιού ώρολογιού πούνε στον ύγρο
τοιχο να νουρίζει τη δόλια τη μάννα σ’ ένα
πρόσωπο ύπνο! Έξω ο στυγανός κατάμαυρος
φαίνεται σαν μαύρος μανδύας που σκεπάζει
άγρια το χωριό. Τάν! ή ώρα μία, και το
κτύπημα του ώρολογιού έρχεται να συμπλη-
ρώσει το άπότομο άνοιγμα μιας θύρας... που
όποτε πάλι έκλεισε ενώ τα βαρεία βήματα
του μεθυμένου Γιώργη άκούστικαν σαν κα-
κά προμνημάτα μέσ’ στη γαλήνη της νύ-
χτας!

Με μια άπότομη κίνηση άνοιξε τη θύρα
του μικρού δωματίου μέσα μια νεκρική σι-
γή επικρατούσε και δεν άκούγονταν τίποτε
άλλο παρά το τριζοβόλισμα, απ’ τα ξύλα
της φωτιάς!... ενώ το μικρό και άμυδρο φως
του καντηλιού τρεμόβηνε διαρκώς!...

Γύρισε ο γυιός της άπότομα το πρόσωπο
και βλέπει τη γρηά μάννα του να κοιμάται
ήσυχα...! Το χλωμό της πρόσωπο σχημά-
τιζε θητιδες, ενώ ένα παραπονιάρικο μειδί-
μα άπλώνεται στα χείλη της... Την δύστυ-
χη μητέρα!

“Αμέσως λές και ξύπνησε άπό βαθύ
ύπνο ρώτησε... “Εσύσαι παιδί μου... Έλα
κοντά μου...!... “Ναί! έγω είμαι μαννα... Έλα
και σήκω... δός... μου τα λεπτά” άπήντησε
τραυλίζων ο γυιός της! Σήκωσε άπότομα το
κεφάλι της ή γρηά μάννα και άνταπήντησε
“Δεν έχω άλλα παιδί μου... δσα είχα μου τα
πήρες... το βιδ μου όλο μου το πήρες και το
πούλησες... Φύγε άθλιε! δεν έχω τίποτε...!

“Ένα σαρκαστικό βιασμένο γέλοιο σκέπα-
σε τα λόγια της μάννας του και ξανάπε τραυ-
λίζοντας... “Έλα γρηά στρίγγλα...!

Φύγε κακούργε μέθυσε! δεν έχω τίποτε
έφώναζε ή μητέρα.

“Η στιγμή ήταν κρίσιμη! όλα τα κακούρ-
γα και διεφθαρμένα ένστικτα ξαναγεννηθή-
καν με μιας, κάθε ίχνος μητρικής αγάπης
είχε εξαλειφθή πιά... επέπρωτο να γίνει φο-
νιάς!

“Μάννα σου λέω... δός... μου τα λεπτά... ά
γιατί θα...” και ο έκφυλισμένος γυιός άπε-
τελείωσε τα λόγια του μ’ ένα δυνατό κτύ-
πημα στο πρόσωπο της μητέρας του... Μια
διαπεραστική φωνή συνετάραξε τη γαλήνη
της νύχτας ενώ συγχρόνως ένας ξηρός κρό-
τος άκούστηκε... το μικρό καντηλάκι της Πα-
ναγίας έράστηκε... ή Παναγία έθανατοούρ-
γησε... για την άτυχη μητέρα..

Σήκωσε λίγο το κεφάλι της και τον κύτ-
ταξε όπως θα τον κύτταζε ο κριτής και φώ-
ναζε με πόνο “Σκληρό... Γιώργη φονιά... δυ-
στυχής νάσαι... κατηραμένος... Φεύγα! την
κατάρα της μάννας σου νάχεις και...” δεν
μόρεσε πιά να βαστάξει και μ’ ένα άπότο-
μο συσπασμό κυλίστηκε κάτω....

“Ο Γιώργης συνήλθε κύτταξε μια φορά
γύρω... κύτταξε το θύμα του και ξαφνίστη-
κε... έκείνη ή θέα τον είχε φέρει στα συγ-
καλά του... και μονομιās έφερε στο κεφάλι
του το φονικό όργανο κι’ ένας δεύτερος
γδοῦπος άκούστηκε του κορμιού του που έ-
πεσε βαρύ αϊμόφυρτο στο έδαφος. “Ο Γιώρ-
γης είχε αυτοκτονήσει “Η κατάρα της μάν-
νας του έπιασε. “Η κατάρα!...

Γιάννινα 17 Δεκεμβρίου 1923

Χάρης Κρυφτούλης

Ιστορικά έπαντήσεις

Είπε τις ποτέ εις τον “Αντισθένην ου ο
πόλεμος άφαιρεί πολλούς δυστυχείς.

Ναι άπήντησεν ούτος, άλλα καθιστά πολύ
περισσότερους τοιούτους.

“Επισκεφθείς ποτε ο Μισούλης τον Θ.
Κολοκοτρώνην τον εύρεν ξεραζόμενον εις
τον κήπον του.

—Τι κάνεις Γέρο; Τι την έκανες την Πά-
λα σου; Έρωτά ο στόλαρχος.

Ανδρικά φυτεύω, άπαντά ο Γέρος του
Μωρηά. Της Πάλας βάλης έίγανη. “Η πέν-
να τώρα θα φάη το σπαθί. Α. Τ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

“Ο Οιδίπους προχωρώντας προς τās
Θήβας λύει τα αινίγματα ή δέ Σφίγξ κα-
τακρημνίζεται άπαλλάχθεισης πλέον της
πόλεως του τρομερού αυτού Έφιάλτου.

“Ο Οιδίπους τότε κηρύσσεται βασιληās
των Θηβών και πέρνει για γυναίκα του
την “Ιοκάστη τη χήρα του Λαίου του πα-
τέρα του, τη μητέρα του!

Ούτε ο Οιδίπους ήξερε αν εκείνος που
σκότωσε ήταν ο Λάιος, ούτε ή “Ιοκάστη
αν ο Οιδίπους ήταν παιδί της.

“Η αίμομηξία αυτή φέρνει μεγάλη ά-
σθένεια στας Θήβας και το Μαντείο που
ρώτηθηκε είπε ότι πρέπει να εκδιωχθή ο
φονεύς του Λαίου για να παύση ο λοιμός.

“Υστερα από πολλά ο Οιδίπους μα-
θαίνει την καταγωγή του και τυφλώνεται
για να μη βλέπη τα τρομερά έγκλήματα
που διέπραξε εν άγνοία του. “Η γυναίκα
και μάννα του “Ιοκάστη άπαγχονίζεται
και οι κόρες του και άδελφές μαζί “Ισμή-
νη και “Αντιγόνη μένουν όρφανές, ενώ
τη βασιλεία την πέρνει ο Κρέων.

Να και μερικά εν μεταφράσει πάγποτε
άπό το δράμα άποσπάσματα.

“Ο Οιδίπους θέλει να μάθη τον φονέα
του Λαίου και ζητεί άπό τα έλάχιστα άκό-
μα τον μίτον και λέγει προς τον Κρέοντα.

—Λέγε ίσως μάθωμεν εκ του ενός πολ-
λά, άρχην έλπίδος εάν λάβωμεν.

Φιλοσοφών ο χορός επί της καταστά-
σεως λέγει.

—Το πών φθίνει κ’ έκάστη ήμέρα σπα-
ράται ότι τέλος ή νύξ ύγιες άποκρύψει.

“Ο μάντις Τειρεσίας έμαθε εξ άποκα-
λύψεως ότι ο Οιδίπους είναι ο φονεύς του
Λαίου και σύζυγος της μητέρας του άνα-
λογιζόμενος δε πόσες δυστυχίες θα φέρη
ή άποκαλύψις του φωνάζει.

—Φεύ! φεύ! ή γνώσις πόσον είναι φο-
βερά, όπόταν αυτή βλάτει τον γινώσκον-
τα!...

“Ο Οιδίπους όργίζεται και άπειλει τον
Τειρεσίαν και του λέγει ποιά είναι ή δύ-
ναμιά σου; κι’ εκείνος του άπαντά.

—Δύναμιά μου τάληθές.

Και πάλιν ο Οιδίπους του λέγει.

—Είσαι τυφλός τα τ’ όπτα τον τε νούν
τά τ’ όμματα!...

“Ο Οιδίπους ψέγει τον Κρέοντα ότι τον
έπιβουλεύεται και εκείνος του άπαντά.

—Ποτέ ο έχων ύγιείς τās φρένας του
κακός δεν άποβαίνει....

—Θα μάθη; όμως ταῦτα με την κάρο-
δον του χρόνου, όστις μόνος είναι δυνα-
τόν να άποδείξη ένα άνδρα δίκαιον, ενώ
ήμέρα μόνον μία τον κακόν!...

“Ο χορός ζητεί να έπιβληθή τιμωρία
αύστηρά στον έναγής όποιοςδήποτε και εν
είναι αυτός και λέγει

—“Οστις δε είνε υπερόπτης, αλαζόν,
μελόγους και με πράξεις άσεβείας έών,
την θείαν δίκην ούδαμώς φοβούμε ος,
οὐδὲ τὰ θεία έδη εύλαβούμενος,
υπό άδυσωπήτου μοίρας άς πληγῇ,
διά το άσεβές του θράσος εν τη γῇ.

“Αν πās τις κέρδη μόνον άδίκαι ποθών
και τās άσέμνους πράξεις εξακολουθών
και άποβλέπων εις την ματαιότητα,
των ίερών προσβάλλη την άγνότητα,
να συγκρατή τις άπ’ τους θνητούς ήμās
θα θέλη πλέον της ψυχής του τās όρμās;
“Αν πάντα ταῦτα είναι άξια τιμῇ,

τότε προς τί να προσευχόμεθα κ’ ήμείς;

“Ο Κρέων όταν άκόμα συκοφαντείται
άπό τον Οιδίποδα λέγει.

—“Η ύβρις τύραννον γεννά.

Το έγκλημα του Οιδίποδος έχει άνακα-
λυφθή πλέον και ο χορός φωνάζει.

—Χωρίς να θέλεις όμως σ’ άνεκάλυψε
του χρόνου ο τα πάντα βλέπων όφθαλμός.

Κ’ ενώ το δράμα τελώνει τραγικά
ο χορός άναφωνεί.

—Μηδένα πρό του τέλους μακαρίζετε
του βίου, άπ’ οῦ πάντες είμεθα θνητοί,
και τότε μόνον, όταν την ύστάτην του
διέλθῃ τις ήμέραν μη παθών κακόν,
και ή αυλαία πέπτει.

Γιώργος Παλαιογιάννης

Στο Δικαστήριο

Δικαστής Κατηγορείσαι έπί παθα-
μελήσει δημοσίας καθαριότητας, ότι δηλ.
είγες σφαλαγγωνίες στο μαγαζί σου πόσο
μεγάλες ήτανε;

Κατηγορούμενος Μονάχα μια
είχα κυρ’ διαστά (κι’ δείχνοντας σέ μια
γωνία της Αίθουσής) και αυτή ήτανε μι-
κρότερη άπό κείνη εκεί.

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΝΑΛΑΜΠΕΣ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Ω απόκορηνοι μεγαλειώδεις βροχοί
Ψηλά βουνά, χαράδρα μινωμένη
Κεί που φιλοῦνται ἀγρονικά πλεμένοι
Τοῦ προταριού οἱ κλάδοι κι' ἡ δόλορη ράχι.

Κεῖ που φωλιά τ' ἀγοριοῦλι θάχη
Ζητῶ νὰ σκαρφαλώσω ἀπ' τὴν οἰμμένη
Τὴν ρεμματιά τῶν ληθαριῶν που μένει
Φραγμὸς ψυχῆς, σὺν περπατῇ μονάχη

Καὶ στέκεσθε ψηλά γλαυκοὶ κι' ὠραῖοι
Μορμουριστὰ στὴν ρίζα ἀγάλια ρέει
Νερὸ καθάριο, κρύσταλλο, σὺν δάκρυ...

Ω τ' ἄγνωστο! Στὸ στόμα μου κι' ἂν χύνη
Τὸ νέκταρ, μὰ τὴν δίψα μου δὲν σβύνει...
Θολὸ ἔνα σάζει ἀπ' τοῦ μαινοῦ τὴν ἄκρη...

2. 2. 24 Μάνθος Ἀνανθός

ΤΟ ΒΡΑΧΑΚΙ

(Χαρισμένο στὸ φίλο Α. Τ.)

Μακριὰ κεῖ μέσα στὴν ἀκύμαντη θάλασσα
φαίνεται ἓνα κομμάτι πέτρας... ἓνα βραχάκι....

Μόνο ποὺ μ' ἀκούει ἀπ' τὸ ριαλὸ—στέκει βου-
βὸ πίπτα, τὸ φιλεῖ τὸ κῆμα ποῦ οἰγὰ-οἰγὰ ξε-
ψυχάει ἡσυχὰ γύρω του. Μά... κάποτε τὰ λυσ-
σασμένα κήματα ξεσποῦν μὲ τόση ὁρμὴ ἀπά-
νω του, ὅσοι δὲν φαίνεται, παρὰ ἓνα λευκὸς
ἀφρός.

Κάποτε—κάποτε τὸ κῆμα φέρονε γύρω του,
σκορπᾷ ροδοπέταλα καὶ ἄλλα λουλούδια. Ἀ-
λήθεια πόσο εἶναι ὠραία νὰ βλέπῃ κανένας νὰ
περνοῦν παράνια, φύλλα ξεραμέν', λουλούδια,
καὶ ν' ἀκολουθοῦν ὅλα αὐτὰ τὸ δρόμο τὸ γορ-
γὸ τοῦ κύματος.

Λίγο ὅσοι ἀπ' τὸ χαμὸ τοῦ ἡλίου τὸ φεγ-
γάρι ἀναβαίνει πῶς ἀπ' τὰ βουνά. Ἡ μυρωμὴ
τῆς αὐρᾶ χύνεται παντοῦ.

Καὶ μέσα τὸ γλυκὸ μυστήριο πλανᾶται ἐδῶ
κι' ἐκεῖ

Γύρω ἀπλώνεται μιὰ βαθειὰ γαλήνη, τίποτε
δὲν ἀκούεται... μόνο τὸ κῆμα ποῦ οἰγὰ-οἰγὰ
σβύνει στὸ βραχάκι καὶ τὸ μονότονο τραγοῦδι
τῶν γλάρων ποῦ περνοῦν βιαστικοὶ κοντὰ του,

«Μουγγὸς Τενόρος»

Γιάννενα 23. 3. 24

ΦΙΛΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

Σὰν πεταλοῦδα, ποῦ γύρω φέρονε
ἀπὸ τῆς λάμπας τῆς λάμπης τρελλή,
σὺν νὰ ρυθύνῃ, χωρὶς νὰ ξέρῃ
πὼς θαύρη θάνατον, ἓνα φίλι,

Ἔτσι κι' ἡ δόλια μου ψυχὴ γυρίζει
γύρω π' τὴν ἀσπλαγχνὴ δικη σου καρδιά,
ἂν κι' ἀπὸ μένιν, αὐτὴ γνωρίζει,
πὼς θάχῃ δῶρο πληγῇ βαρεῖα....

Πύρρος Λεκάκτας

Η ΛΕΝΗ ΤΟΥ ΜΠΟΤΣΑΡΗ

Σ. Μουσελέμη

Ὅλες οἱ καπετάνισσες τῶν καπεταναγίων
Ὅλες πάσαν προσκύνῃσαν σι' Ἀλῆ-πασά τὴν
Κ' αὐτὴ ἡ Λένη τοῦ Μπότσαρη δὲ θέλει νὰ
[πρόστα
προσκυνήσει.

—Δὲν εἶμαι νύφη νὰ προσκυνῶ καὶ χέρια νὰ
[φιλήσω

Ἐγὼ εἶμαι ἡ Λένη τοῦ Μπότσαρη κι' ἡ ἀδεορφή
[τοῦ Νότη
Πόκαμα τὴν Ἀρβαντιὰ καὶ φόρεσε τὰ μαῦρα—

Κ' Ἀλῆ-πασά τῆς ἔστειλε κι' Ἀλῆ-πασά
[τῆς λέγει

—Λένη μὴν ἀντροπιάζῃσαι κι' ἔλα νὰ προσκυν-
[ρήσῃς—

—Δὲν προσκυνῶ, Ἀλῆ-πασά, σὲ σὲνα πάλιο—
[Διάπη—

Καθὼς μολογᾷν οἱ παποῦδες στὰ χωριά τοῦ
Σουλτοῦ τοῦς τὸ εἶπαν κι' αὐτοῦν οἱ πα-
τεράδες τους. Ἡ Λένη τοῦ Μπότσαρη ἀφοῦ χά-
λασε τὸ Σούλι, Τούρκεψε ἡ Κιῶφα καὶ τὸ Κοῦ
γιὰ ἔπεσε, μὲ ἄλλες γυναῖκες ἀποσύρθηκε πολε-
μῶντας, γιὰ τὴν κυνήγαναν, στὸ Φανάρι.
Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε νὰ μπεῖ στὴν Πύργα καὶ
τὴν ἔκλεισαν οἱ Λιάπιδες στὸ ἀκρογυῖο τῆς
Σιλλάντζος. Ἐκεῖ γιὰ νὰ μὴ πιαστῇ ζωντανὴ
βάδισε μέσ' στὴ θάλασσα καὶ πνίγη. Καθὼς βὰ
διζε νὰ πνιγῇ οἱ Λιάπιδες τῆς φώναζαν:

—Λένη μου δὲν παντρεύεσαι, Τοῦρκο ἀντρα
[νὰ πάεις,

Νὰ κάμεις Τοῦρκα πεθερὰ, μπερόπουλα ἀντρα—
[δέοφια

Νὰ προσκυνῇς εἰς τὸ τζαμί, τὴν ἐκκλησίαν ν' ἀ-
[φήσεις—

—Τοῦρκο ἀντρα νὰ παρῶ γὼ, Τοῦρκο νὰ προσ-
[κυνήσω;

Κάλλια νὰ ἰδῶ τὸ γαῖμα μου στὴ μαυρογῆς γυ-
[μένο

Παρὰ Τοῦρκο νὰ παντρευτῶ γυναῖκα νὰ τοῦ
[γίρω

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ

ΣΤΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

Τοῦ κ.

Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

5

Ἀπὸ τοὺς «μύθους» Σπύρο Μουσελέμη

ΑΛΟΥΠΟΥ ΚΑΙ ΚΟΣΥΒΟΣ

Στὴν κορυφὴ ἐνοῦ δέντρου εἶχε ἓνας κόσυ-
βας φωλιά. Μιὰ ἀλουποῦ πῆγε ἀποχπάτου
καὶ τοῦ κραίνει: «Κύο Κόσυβα, μοῦ ρίχνεις
ἓνα πουλὶ νὰ τὸ φάω ἢ θέλεις νὰ κάμω τὴν
οὐρὰ μου τσεκούρι νὰ κόψω τὸ δέντρο νὰ
φάω κι' ἑσένα καὶ τὰ πουλιά σου ὅλα;»

Ὁ Κόσυβας σιμάχτηκε καὶ τῆς ἔρριξε ἓνα
πουλὶ. Ἀφοῦ τῶφαι ἡ ἀλουποῦ τοῦ ξανα-
κραίνει: «Μοῦ ρίχνεις κι' ἄλλο ἓνα ἢ θέλεις
νὰ κόψω τὸ δέντρο;» Ὁ Κόσυβας πάλι
σιμάχτηκε καὶ τῆς ἔρριξε κι' ἄλλο πουλὶ.
Ἔτσι ἓνα ἓνα ἡ ἀλουποῦ μὲ τίς φοβέριες ἔ-
φαιε τὸν Κόσυβα ὅλα τὰ πουλιά. Κατόπι κά-
θισε καὶ τοῦ λέει: «Ἄν' ὦρδ' κόσυβα, τί πουλὶ
πούειςαι. νὰ λάλας κι' ὅλας;» Ὁ κόσυβας
γιὰ νὰ δείξει τὴ φωνὴν του ἔπιανε τὸ τρα-
γοῦδι.

Τί νὰ κάμει ἡ ἀλουποῦ γιὰ νὰ τὸν κατη-
βάσει κάτω τοῦ λέει: «Μωρέ, δὲ σ' ἀκούω
καλὰ, εἰσαι πολὺ ψηλά, γιὰ κατήβα παρακά-
του νὰ σ' ἀκούσω καλλιτέρε». Ἀπονήρευ-
τος ὁ κόσυβας κατήβηκε στὸν πάτο στὸ δέν-
τρο ὅπου ἡ ἀλουποῦ χάπ' μιὰ καὶ στὸ στόμα
τὸ δυστυχὲ λέγοντας: «Ἀπὸ τὴ φωνὴ σου
καλλιτέρε τὸ φαγίσου».

Ὁ κόσυβας βλέποντας τὸ θάνατό του πα-
ρακάλεσε τὴν ἀλουποῦ ὅλα τὰ κατὰ νὰ τοῦ
τὰ κάμει, νὰ τὸν φάει, νὰ τὸν πνίξει, νὰ τὸν
σκοτώσει, ὅ,τι θέλει, μόνο ἀπὸ ραϊδιὸ κα-
τον νὰ μὴν τὸν ρίξει.

Ἡ ἀλουποῦ νομίζοντας πὼς ἂν τὸν ἔρρι-
νε κάτω ἀπὸ τὸ γκρεμὸ θὰ τῷκανε τὸ μεγα-
λύτερο κακὸ, διάλεξε ἓνα ψηλὸ ραϊδιὸ καὶ
τὸν ἀπόλυνε. Ὁ κόσυβας ἀνοίγοντας τὰ
φτερά του φουρτούλησε καὶ πάει!...

Ο ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΣ

Σκυφτὸς γυρτὸς συλλογισμένος
ἔχει τὸ βλέμμα καταγῆς,
μονάχα πίντρα καὶ μαράζι
γιομάτος εἶν' ὁ δυστυχὴς.

Καὶ κατ' ἀπ' τὸ θολὸ του μάτι.
δράκον κρεμάστης πικρὸ.
κι' ἐγορροκόλισε σι' ἀχείλι
τὸ μαρμαρένο του ξεστὸ.

Καὶ μένει νὰ θωρῇ ἀκόμα;
συλλογιστὸς τῇ γῇ σκυφτὸς
μὲ πλανεμένο του τὸ βλέμμα!
Ὡ πίντρα ποῦ τὴν ἔχει αὐτὸς!

1-4-24

Σ. Ζοῦρπος

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Παραπονούμεθα κάποτε διὰ τοὺς πνευσι-
σμούς τῆς ἐκπαιδεύσεώς μας. Τὰ πράγματα
δὲν πηγαίνουν καλλίτερα εἰς τὴν Γαλλίαν.
Ἰδοὺ τὴν εἰδὸς πρόβλημα ἑξοδὴ πρὸς λύ-
σιν εἰς διποληθῆναι εἰς εἰσνηγίους ἔξε-
τάσεις διὰ τὸ διδασκαλεῖον τῶν Παρισίων.

Ἐγράψατε τὴν ἡμέραν τοῦ μηνὸς τῆς γεν-
νήσεώς σας, προσθέσατε δύο, διπλασιάσατε
τὸ ἄθροισμα, πολλαπλασιάσατέ το ἐπὶ 50,
προσθέσατε εἰς τὸ γινόμενον τὸν ἀριθμὸν
τὸν παριστάμενον τὴν σειρὰν τοῦ μηνὸς. κα-
τὰ τὸν ὅποιον ἐγεννήθητε. Πολλαπλασιάσα-
τε τὸ ἄθροισμα ἐπὶ 100 καὶ ἀφαιρέσατε
ἀπὸ τοῦτο τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν ποῦ ἔχε-
τε ἢ ἔχετε ἐφ' 1920. Ἀπὸ τοῦ ὑπο-
λοίτου ἀφαιρέσατε 19380, χωρίσατε
τὸ ὑπόλοιπον εἰς διψήφιους ἀριθμούς, ἀρ-
χόμενοι ἀπὸ τὰ δεξιά, ἀναγνώσατε τὸν ἀρι-
θμὸν ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ καὶ θὰ ἔχετε τὴν ἡ-
μέραν τὸν μῆνα καὶ τὴν χρονολογίαν τῆς γεν-
νήσεώς σας. Ἐξηγήσατε πὼς συμβαίνει
τοῦτο;

Ὁ κ. Κλεμὴν Βορέλ τοῦ «Ζορνάλ» λέγει
ὅτι ἐπεδόθη εἰς αὐτὴν τὴν σειρὰν τῶν ἀγο-
ρατικῶν ἀριθμητικῶν πράξεων καὶ εὖρε
πραγματικῶς τὴν χρονολογίαν τῆς γεννήσε-
ώς του, ὅπως θὰ συνέβῃ καὶ διὰ τοὺς πλεί-
στους ἐκ τῶν ὑποψηφίων. Ἀραγε καμμία
μαθηματικὴ ἰδιότητα τῶν Ἰωαννίνων θὰ
ἠμποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ πρᾶγμα;

Ἀύτως δεκαὶ μέχρι 30 Μαΐου. Δι-
κλωμα συμμετοχῆς: λεπτὰ 50 συνοδευόμε-
να ἀπαραιτήτως μὲ τὸ σχετικὸ ἀπόδειγμα
τοῦ περιοδικοῦ μας σὴν 4 σελίδα. Ἡ ὁρ-
θὴ λύσις θὰ βραβευθῇ μὲ 50 δραχμὰς. Ἄν
οἱ λύται εἶναι πολλοὶ θὰ γίνῃ κλήρωσις.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Στὰς Ἀθήνας ἰδρύθη ἀπὸ μηνὸς ἀπὸ
τοῦ ἀντιπροέδρου κ. Γεωρ. Φραγκοῦδη
Διευθυντῆ τῆς Ἐφημερίδος «Μεταρρύ-
θμισις» τὸ γνωστὸ ἰδεολογικὸ καὶ πρωτοε-
γὰτῆ τῆς ἡθικοποιήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ
Σύλλογος μὲ σκοπὸν τὴν ἐκπαιδευτικὴν Ἀ-
ναγέννησιν. Στὸ Σύλλογον αὐτὸ ἔλαβον
μέρος πολλοὶ διανοούμενοι. Ἀπὸ τὰς ἐ-
φημερίδας πληροφοροῦμεθα πὼς εἰσι-
καὶ σχετικάς ἐνεργείας γιὰ τὴν περικο-
πὴν τῆς ἀντιδικτικότητος. Εἴμαστε βέβαιοι
πὼς ὁ κ. Φραγκοῦδης θὰ μᾶς παρουσιά-
σῃ ἐκτελεστέας.

Καλλιτεχνικὸν Τυπογραφεῖον

Ο ΦΟΙΝΙΞ

Ὅδο: Πατάγου λου—Ἰωάννινα

ΕΙΔΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Τηλεγραφεία - Τηλεφωνεία

Για να είδοποιούμε τον άλλο σταθμό μεταχειριζόμενοι τέσσαρες μαγνήτες λυγισμένους σε σχήμα πεταλού που μέσα σ'αυτούς στριφνυρίζουμε μια λεπτατό που παράγει με το στριφνυρίζομα ηλεκτρισμό (να πούμε) απ' τους μαγνήτες που κινούνται και κάνουν να χτυπάνε τα κουδούνια του άλλου σταθμού και του δικού μας τηλεφώνου μαζί.

Τηλ. Μηχανή

Η τηλεφ. μηχανή είναι όργανα που μας γράφουν γράμματα να συνεννοηθούμε με άλλα μέρη μακριά ή κοντινά όχι με φωνή αλλά με σημάδια. Είναι καμωμένες από δύο πανιά που πάνω απ' αυτά είναι ένας μοχλός που μπορεί να γυρίζει από το αντίθετο μέρος όταν τον τραβάει ο ηλεκτρισμός, όπως η ζυγαριά όταν της βάλουμε βάρος απ' το ένα μέρος.

Κάθε μέρη στα πηνία αυτά όπως συμβαίνει στα πηνία του τηλεφώνου και σ' όλα τα πηνία είναι ένας μολυβδένιος σίδηρος, που έχει την ιδιότητα απ' αυτό σύρμα που τον περιτοιγνύει έρχεται ηλεκτρισμός να μαγνητίζεται άμεσα και να τραβήξει κοντά του το μοχλό που είναι από πάνω του κι όταν δεν έρχεται, να ξεμαγνητίζεται και να φύγει το μοχλό να έρχεται στη θέση του. Όση ώρα διαρκεί η αποστολή ηλεκτρικού ρεύματος τόσο απ' ο μοχλός είναι γυρισμένος.

Διότι απ' τα πηνία και το μοχλό κι' αριστερά είναι ένα κουτί να πούμε που έχει μέσα ένα ελατήριο σαν το δολογιού με μεγάλο και που όταν το στρίβουμε βάζει σε κίνηση διάφορες δοδίσες (τροχαίες) που τραβούν μια άσπρη κορδέλα μεγάλη και πολύ στενή. Κάτω απ' την κορδέλα υπάρχουν μία άκρη του μοχλού των πηνίων απ' ε' είναι δε γυρίζει μια ροδίτσα που βρέχεται με μελάνη από μια άλλη ροδίτσα μεγαλύτερη περιτυλιγμένη με μελανωμένο πανί. Ούτε η άκρη του μοχλού ούτε η ροδίτσα έγγιζουν την ταινία που τρέχει συνεχώς. Μα όταν έρχεται ηλεκτρικό ρεύμα κι' ο μοχλός υψώνεται τότε τρέχει μόνον η ταινία αλλά καθώς σφίγγεται απ' το μοχλό μελανώνεται απ' τη μελάνη και γράφονται επάνω της σημάδια τέτοια. — τελείει και γραμμές. —

Το ρεύμα το στέλνουμε στα πηνία των μηχανών με το χειριστήριο που είναι κι' αυτό ένας μοχλός, σ' ένα όριο του οποίου έρχεται το ηλεκτρικό ρεύμα από τη στήλη μας. Όταν πατήσουμε κάτω το μοχλό του χειριστηρίου θα ακουμπήσει στο όριο του ρεύματος θα πάρει ρεύμα και θα το στείλει στη μηχανή του άλλου σταθμού. Κι' αν μόνον πατήσουμε πολλή ώρα θα στείλει πολλή διαρκείας ρεύμα και θα γραφεί μεγάλη γραμμή στην ταινία της μηχανής κι' αν λίγη ώρα μικρή τελείει. Ύστερα με το συνδυασμό των γραμμών και των στιγμών που κάνουν

Ο ΜΑΒΙΛΛΗΣ

(Συνέχεια)

Χαρή μου χαρά, φτωχοί μου στίχοι,
Της ζωής μου ακριβό, κορυφό καμάρι,
Από καθάριο βράννετε ζυμάρι
Κι' είσατε γεννημένοι όχι όπως τύχη.
Δεν κελάδατε ανούσιοι κι' άσκοποι ήχοι
Σαν τραγούδια ελαφρομυαλου ζωτιάου,
Μα κι' ούτε παραιτάτε το σουργιρί.
Να βρείτε άγοραστή τόσο τον πήχι,
Γιατί είσατε ψυχούλες και κορμάκια
Τών ποθών και τών πότων μου τα πλήθια
Πικρά μ' εονχοπρότισαν φαρμάκια.

Εξιδωλά είναι οι χαρές, καύμος ή αλήθεια,
Και αλήθεια είν' η ζωή! Μα τι με μέλει.
Θωσώ εώς κι' ο καύμος γίνεται μέλι.

Νάτος ο ποιητής, ολόφρεσος, ολόφωτος, ολόζωντανος, επιγραμματικός σ' αυτούς τους 14 στίχους που είνε γραμμένοι στον Σεπτέμβριον του 1897. Στοιχικός πατέρας θωπεύει τον ανόμαρο της ψυχής του και τον κούβη επίμονα και με χαρά.

Όταν ήκοι κανένας τη Λήθη το θαυμαστότερο δημιούργημά του, ροιζίζει δι' ακούει μια συνανλία θλίβεση και ροσταλγική νεκρών παρθένων και εφήβων κάτω σ' α σκοτεινά βασίλειά των.

Στο θαυμαστό του το σονέτο ο ποιητής αλωνίζει τών ανθρώπων πόνο και πέραν του θανάτου, σε μια βαθύτερη ροσταλγία τών νεκρών προς την εγκόσμια την πολύπονη ζωή. Έτσι θρηολογεί ο ποιητής μας.

«Καλότ' υχοί οι νεκροί που λημονάνε την πίστιν της ζωής.

Όντας βυθίσει ο ήλιος και το σούρουπο άκλου
θήσει μὴν τούς κλαίς ο καύμος σου όσος και
[νάνα]

Τέτοιαν ώρα οι ψυχές διφοῦν και πάνε σ' ης λημονίας την χρονοαλλένια βροχή·
μα βοῦκος το νεράκι θα μαυρίσει
α' σιάξει γι' αδιές δάκρυ οδε άγαποῦνε.
Κι' αν πιοῦν θολό νερό ξαναθυμούνται,
διαβαίνοντας λειβάδια από άσφοδῆλι,
πόνους παλιούς που μέσα τους κοιμούνται.
"Α δέ μπορείς παρὰ να κλαίς το δῆλι
τούς ζωντανούς τα μάτια σου ας θρηνήσουν
θέλον, μα δέ βολεῖ να λημονήσουν.

(Ακολουθεῖ)

το αλφάβητο. Το άλφα π. χ. γίνεται με μια τελεία και μια γραμμή. — το βῆτα έτσι — . . . το γ' έτσι — . . .) και έτσι γίνεται η συνεννόηση. Το αλφάβητο αυτό το έπεισήσε ο Μόρς, και λέγεται αλφάβητο Μόρς. Μα γιαυτό θα είπωθῇ σ' ες απαιτήσεις προσκόπου Β' τάξεως άλλοτε.

X. Ήγουμενέδης

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΑΒΑΡΕΤΟΥ

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑΡΙΑ

))) Αυτά τα σημάδια μας λένε πως δεν είναι κανένας κίνδυνος στο μέρος εκείνο (από σκυλιά κλπ.) και αυτά))) (το έναντίον ότι πρέπει νάμαστε προσεχτικοί. Αρκετά αυτά. Ένας καλός προσκόπος πρέπει να τα διακρίνει εύκολα αυτά τα σημάδια και να τα ξέρη καλά και γιαυτό πρέπει να εξασκηθῇ.

Χαιρετισμοί

Οι προσκόποι έχουν δύο ειδών χαιρετισμούς. Τον χαιρετισμό όταν έχουν ή δεν έχουν τη στολή τους, και το χαιρετισμό όταν έχουν και τον κοντό. Χωρίς κοντό οι προσκόποι χαιρετάνε σηκώνοντας ως το γύρο του κεφάλου το δεξί χέρι τους με τα τρία μεσαία δάκτυλα τεντωμένα και ενωμένα και τα άλλα δύο τον αντίχειρα και το μικρό λυγισμένα και ενωμένα τα δύο τους. Έτσι τα σμένα και ενωμένα τα δύο τους. Έτσι τα τρία δάκτυλα σημαίνουν τας ύποσχέσεις του προσκόπου που αναφέρονται στον Όρκον και τα άλλα δύο τον αδελφικό σύνδεσμο όλων των προσκόπων του κόσμου. Μαυτό το χαιρετισμό χαιρετάει εξακολουθώντας το δρόμο του αν περπατά ή όλους τους συναδέλφους του, τους Ύπενωμοτάρχα του, τους Ένωτο, τους Ύπαρχηγό, τον Ύπαρχηγό, τον Αρχηγό, τον Τοπικό και Περιφερειακό Γενικό. Και σταματώντας σε θέσι προσοχής το Γενικό Έφορο τη Σημαία όταν υψώνεται ή κατεβάζεται, τες κηδεῖες και τα άχραντα μυστήρια.

Με τον κοντό δε ο χαιρετισμός γίνεται για όλους έτσι. Απ' τη θέσι στην οποία βρίσκεται ο κοντός, είτε παρὰ πόδα όταν στέκεται ο προσκόπος, είτε πλάγια στο βάδισμα σηκώνεται κατακόρυφα ως που νάρθη το δεξί χέρι που τον κρατάει στο ύψος του ώμου ενώ σύγχρονα το αριστερό χέρι με τα δάκτυλα ενωμένα και την παλάμη να κινιτάξη προς τα κάτω έρχεται ως το στήθος. Όταν τελειώση ο χαιρετισμός κατεβάζουμε και τα δύο χέρια όπως τάνεβάσαμε μέσα χρόνο. Πάντοτε όταν χαιρετάμε στρέφουμε το πρόσωπο προς τη διεύθυνση του χαιρετουμένου. Ο χαιρετισμός κατά την προσκοπική έννοια, δεν σημαίνει δουλοπροσύνη όπως κάποτε, αλλά είναι δείγμα αγάπης προς τους ισοβαθείους εκπαιδευόμενους προς τους μεγαλύτερους και σεβασμού προς τα θεῖα και ιερά, είνε δε και δείγμα καλής ανατροφῆς. Κάθε Προσκόπος έχει χρέος να χαιρετίση όλους τους προσκοπούς και τους βαθμοφόρους χωρίς να ξετάξη το ποιός θα το κάνει πρώτος ή δεύτερος.

Ίστορία του Προσκοπισμού

Άλλη μια απ' τις απαιτήσεις του Δοκίμου είναι και η γνώσις της Ίστορίας του προσκοπισμού.

Πρέπει να ξέρουν όλοι πως ο προσκοπισμός δεν γεννήθηκε απ' τη φαντασία κινεζών όνειροπόλου, αλλά από την ανάγκη. Και να πως.

Σε μια πολιτεία της Νοτίου Αφρικής τη Μάφενικ αγγλική αποικία το 1899 και ενώ ήταν μέσα σ'αυτή διοικητής του Στρατού ο Συνταγματάρχης Μπάδεν Πάουελ, έπεσαν άγριοι Αφρικανοί οι Μπόερς και προσπάθησαν να την κυριέψουν. Μόνο 300 στρατιώτες είχε ο Μπάδεν Πάουελ, πως να τα βγάλη πέρα με τους πολυαριθμούς άγρίους. Στρατολόγισε τους πολίτας κι' έκανε το στρατό του 1000, εν όλω μα τι να του κάνανε οι μπακάληδες και η μανάβηδες στον πόλεμο; Γρήγορα λοιπόν βρέθηκε στην ανάγκη να ενισχύση τη δύναμή του. Απ' την Αγγλία ήταν δύσκολο. Κατέφυγε λοιπόν στα παιδιά. Μάζεψε όλα από 15 χρονών κι' επάνω και αφού τάντυσε με ιδιαίτερη στολή και τα γύναξε λίγες μέρες τάβαλε σ' ες βοηθητικές υπηρεσίες, (γραφεῖς, μαγειρους νοσοκόμους, άγγελιοφόρους) κι' έτσι εξοικόνισε τους άνδρας του.

Μα τα παιδιά αυτά που τα παρασημοφόρησε κι' όλας η Αγγλική Κυβέρνησις κάνανε τόσο καλά τη δουλιὰ τους, ώστε κίνησαν το θαυμασμό του Μπάδεν Πάουελ.

Όταν δέ κάποιε αυτός γύρισε στο Λονδίνο ανέφτηκε να εφαρμόση το σύστημα αυτό στα παιδιά. ανεπτυγμένο περὶ πολλὰ ώστε να συνδυάζονται η πνευματική με την ήθική και τη σωματική ανάπτυξη και σχηματίζε ομάδες πολλές παιδιών που τα όνόμασε Μπόϋ Σκάουτ (Προσκόπους). Έτσι ενώ οι πρώτοι προσκόποι της Μάφενικ είχαν λάβη μόνο μια πολεμική μόρφωση οι νέοι αυτοί προσκόποι γίναν για κάθε εθνητική πράξι έτοιμοι κατάλληλοι και εφαρμόστοι.

Σύντομα η Αγγλική Κυβέρνησις εξέτιμης τη σπουδαιότητα του προσκοπισμού και τον έλαβε στη προστασία της και διαδόθηκε σ' όλη γενικώς την Αγγλία για να την προπαρασκευάση για τον εθνητικό βίο μα και για τον πόλεμο μαζί.

Με τη σειρά άργότερα όλα τα άλλα Κράτη σ' έδωκε την άξια του προσκοπισμού τον εφαρμόσανε και στα 1909 έγινε η πρώτη προσπάθεια στην Ελλάδα απ' τους κ. Κωνστ. Μελά, (απ' τα Γιάννινα) Παπατήνη Λευκαδίτην, Φέτην κλπ.

ΣΤΑ ΓΔΑΤΑ ΤΗΣ ΣΤΙΓΓΟΣ

Ο κ. Β. Παπαγιαννόπουλος Βουρμπια-
πτης είχε την καλωσύνη νὰ μὰς στείλῃ ἀπὸ
τὰς Ἀθήνας ποῦ μένει ἓνα βιβλίον του μὲ
τὸν παραπάνω τίτλον, σὺν ὁποίῳ περιγράφει
μὲ ὠραία χρώματα καὶ χάρι μιά του ἐκδρομὴ
του ὡς τὸ Χελιδνὸ καὶ τὰ ἱερὰ νερά. Τὸ βι-
βλίον κοσμῆται καὶ ἀπὸ πολλὰς ὁλοσέλιδες
καὶ θαυμάσιες φωτοτυπίας ποῦ τὲς ἔχει κα-
μωμένους ὁ ἴδιος γιατί ἔχει καλὸν στυλ. φω-
τοτυπικῶν εἰδῶν [Στὸ Διήγησιν].

Νὰ καὶ ἓνα ἀπόσπασμα ἀπ' τὸ βιβλίον αὐ-
τὸ ποῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ 82 σελίδες καὶ τι-
μᾶται δρ. 10:

Τὰ νερά τῆς Στιγγὸς τρέχουν ἀπὸ τὸ ἀνα-
τολικὸν μέρος τῶν τρομερῶν καὶ ἀποκρη-
μῶν βράχων καὶ κανεὶς θνητὸς δὲν δύνα-
ται νὰ τὰ ἐγγίσῃ ἢ νὰ πῇ· οἱ πτόνται εἰς τὸ
κενὸν ἀπὸ φοβερὸν ὕψος σκορπίζονται εἰς
τοὺς αἰθέρας καὶ οὐδὲν μόνον οἱ Θεοὶ δύ-
ναι νὰ πῶν ἐξ αὐτῶν.

Ἡ ἱερουργία τῶν Θεῶν ἐξακολουθεῖ ἀκό-
μα εἰς τοὺς οὐρανογείτονας καὶ ἀποκρημῶν
ἐκείνους βράχους· τὸ ὕδωρ ῥεῖ ἐκ τοῦ ἀρ-
γυροκόρου ἀντροῦ καὶ ἀνεμίζομενον σκορπύ-
νεται εἰς τοὺς αἰθέρας, ἀργυροπερίστερα πε-
ρίπτονται καὶ ἀντὶ τῆς μυροβόλου καὶ ὠραϊό-
χρωμα κοσμοῦν τὰ θεῖα αὐτὰ μέρη· κάτω-
θεν ὑπάρχει καὶ σπήλαιον συμβολίζον τὴν
ἐκ τοῦ σκότους ἄνοδον τῆς ζωῆς. Οἱ Θεοὶ
ἀποκρίντες φόρον ἐν τομοσύνῃ εἰς τὸ συγ-
κυρίαρχον καὶ συνδημιουργὸν ὕδωρ καὶ στε-
φανοῦμενοι ὑπὸ τῆς Ἱριδὸς δίδουν τὸν φο-
βερὸν ὄρκον τῶν εἰς τὰ ἀθάνατα νερά τῆς
γηραιᾶς Ὠκεανὸς νύμφης, διὰ τὴν ἑν τῇ
Ἑλευθέρᾳ Ἀθηνᾶ καὶ Αἰωνίᾳ
Δημιουργίᾳ Οὐδὲν, Οὐδὲν στοιχεῖον
δύναται νὰ λησμονήσῃ τὴν ἐνέργειαν
αὐτοῦ καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ. Τὸ τρο-
μερὸν ὕδωρ μὲ τὴν ἀδαμαντίνην αὐτοῦ μορ-
φὴν ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ ἀνήλια καὶ ἀργυροκό-
να τῆς Στιγγὸς ἄντρα καὶ ἀκολουθοῦμενον
ὑπὸ τῶν Ὠκεανίδων νυμφῶν, τῆς Πλεξού-
ρας, τῆς Γαλαξίας, τῆς Πετραίας, τῆς
Ἀμφιερῆς καὶ Ἀφροδίτης· ἐστεφανωμέ-
νων ὑπὸ τῆς Ἱριδὸς κατέρχεται γοργῶς, πα-
ρασύρει τὰ προσώπους τοῦ ἑδάφους, δια-
λύει τὴν συμπεφυκυμένην ζωὴν τῶν βράχων
καὶ ἐν λαχαῖς, χοροῖς καὶ ἀλαλαγμοῖς ῥεῖ
καὶ κραυγάζει: ἐγέρθητε, ἐγέρθητε, ὦ νε-
κροί, ὦ σκῆψος, ὦ θλῆ, πρὸς τὸ φῶς· οἱ Ἀ-
θάνατοι Θεοὶ δίδουν τὸν φοβερὸν ὄρκον
τῶν εἰς τὰ ἀθάνατα νερά τῆς Στιγγὸς.

Ὁ αἰθέριος Ζεὺς ἐστεμμένος διὰ τὴν νί-
κην αἰθρίζει τὸ ἐν λαχαῖς ἐκ τῶν βράχων
κατερχόμενον ὕδωρ, ὁ φωτοβόλος Ἀπόλλων
τὸ μεταρσιᾶ διὰ τῶν φλογερῶν ἀκτίνων
του καὶ ἀμέσως σκορπὸν νῆμα γοφῆς ὕψος
εἰς τοὺς αἰθέρας καὶ κἀντὶ ἐπὶ τοῦ ὅ-
ρους. Ἄλλῃ νεφελὴ διεγοργεῖται ἐξ ἀντιθέτου
διεπνύσας ἐρχομένη συμπλέσσεται πρὸς αὐ-

τὴν προστρέβεται, τὴν ἐναγκαλίζεται, ἀνά-
πτει ὡς ἀστραπὴ καὶ συλλαμβανομένη ἐν τῇ
δημιουργικῇ χάρι τοῦ Διὸς ἐκτυροσκορ-
τεῖ καὶ ἰδοὺ βρέχει...

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Νικολῆς ὁ μυλωνᾶς ξηλεύει τὴ λεβεν-
τιὰ τοῦ λοχαγοῦ πᾶναι στὴν προκάλυψιν.

Μιά μέρα ὁ λοχαγὸς διετάχθη νὰ κἀνῃ
ἐπίθεσιν. Σύνταξε τοὺς ἄνδρας του καὶ κα-
βαλλικῶντας τὸ ἄλογό του πέρασε ἐπ' τὸ
μῦλον.

—Μιά χαρὰ εἶπαι κὺρ λογαγὲ φώναξε ὁ
Νικολῆς τινάζοντας τὴν ἀλευρωμένην πο-
διὰ του. Σὲ ξηλεῖω κὺρ λογαγὲ.

—Χὰ! χὰ! γέλασε ὁ λοχαγὸς ἀλλάζου-
με θέσι;

—Ἀλλάζουμε λέει ὁ μυλωνᾶς χοροπη-
δώντας.

Καὶ πράγματι σὲ λίγο ὁ μυλωνᾶς ντυμέ-
νος τὰ ρούχα τοῦ λοχαγοῦ τραβοῦσε γιὰ τὴν
μάχην. Ἀδέξιος ὅπως ἦταν πληγώθηκε στὸ
κεφάλι, τὸν φέρανε στὸ νοσοκομεῖο καὶ οἱ
γιατροὶ γράχνανε νὰ βροῦν τὴ σφαῖρα φο-
βισμένοι μὴ τοῦ πείραζε τὸ μυαλό.

Ὁ Μυλωνᾶς τὰ κατὰλαβε στέναξε μιά φο-
ρὰ καὶ εἶπε.

Μὴ φοβάστε γιατροί, ἡ σφαῖρα δὲν ἄγ-
ριξε τὸ μυαλό γιατί αὐτὸ βρίσκεται στὸ μύ-
λο! Ἐδῶ εἶναι μόνο τὸ κεφάλι μου ξερό!..

Γιάννης τοῦ 24.

Ἀλληλογραφία

Π. Οἰκονόμου Κόνιτσαν 200 δραχ. ἐ-
λήφθησαν ἐνεγράφημεν. Φύλλα στέλλο-
μεν ἰδιαιτέρως.

Υποδ]τὴν Φιλιάτες 25 δραχμαὶ ἐλή-
φθησαν. Φύλλα στέλλομεν ἰδιαιτέρως.

Χρ. Κοινταντόπουλον Μέτσοβον.
Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Συμμορφούμεθα
ὑποδείξεις σας. Ευχαριστοῦμεν.

Μουγγὸν Τεννόρον. Ἐνταῦθα. Δημο-
σιεύομεν τὸ ἕνα. Περάστε νὰ σὰς δοῦμε
στὸ γραφεῖο μας. Ἀραβαντινοῦ 14.

Ἐμπορικὸν Σύλλογον. Ἐνταῦθα. Κ.
Ἀγγελὴν Μέτσοβον ἐνεγράφη· Γιάννην
τοῦ 24 ἐνταῦθα. Ἐλὰ νὰ σὲ ἰδοῦμε.

Ἐλάβονεν τὰ περιοδικὰ «Νεὰ Τέχνη»
Φιλολογικὸν 15μερὸν Λέτζα 4 Ἀθῆναι,
Κεραυνὸς Σῦρος, Αἴαν Ἀριστ. Σῦ-
ρος, Ἐπιθεώρησις Ράδοιανθους Ἐπώνυ-
μον 24 Ἀθῆναι, Ὀρφεὺς-Κεραυνὸς Δ' τῆς
Πυρ. Λεκάντας, «Νῆα» 15μερὸν Αἰτῆς
Ἀγγελὸς Φάτης Καλλιθέας 34 Ἀθῆναι.
«Προσποικικὴ Ἠχώ» Κάϊρον Ρ. Ο.
BOX 1726.

Ὁ Ταχιδόμος